

உள்ள இளம் பணை ஒருவருடனான உரையாடலின் போது, அள்ளிக் கொட்டிய குமுறல் தான் "நாசமாகப் போவாங்கள், அறுவாங்கள்" என்று திட்ட வதைத்தது. அடக்கி ஓடாங்கிக் கிடக்கும் கோபங்கள், போராட்டங்கள், இப்படித் தான் குமுறி வடித்தெழுகின்றது. சமாதான காலத்தில் இதே பணை, தமிழீழம் மிக விரைவில் மலரும் என்றவர். அப்படியா என்ற போது, எம்மை எள்ளி நகையாடிக் கததைத் தவர்.

அந்தளவுக்கு நம்ப வகை கப்பட்ட ஒரு பிரமையில் வாழ்ந்தவர்கள். பாலிகளோ தங்கள் பாசிச சூய ருபங்களை மீட்டிமறைத்து, தம்மைப் பற்றி ஏற்படுத்திய பிரமிப்பையுத்தத்தின் போது தகர்த்தெறிந்தனர். எப்பிப்பட்ட பாசிட்குகள் தாங்கள் என்பதை, மக்கள் முன் நிர் வாணமாகவே நிறுவினர்.

இன்று அதே பணை இந்தக் காட்டுமிராண்பிகளின் இனவழிப்பு யுத்தத்தினால் சொந்த வடவாடன குமுறி எழுந்தாள். அரசு நாசி முகாமில் உணவாகக் காக்க நெரிபட்ட கீழே வீழ்ந்ததால், தனக்கு கிடக்க இருந்த ஒரு குழந்தை வயிற்றில் வதைத்தே அழிந்து போனது. அதற்கு சரியான மருத்துவமின்றி, மீண்டும் கடுமையான உடல் நிலைக்கு சனென்றார். இன்று இப்படி அவரின் கதையுள்ளது. அவரின் சொந்த தமக்கை ஒரு கண பறிபோன நிலையில், உடலில் பல காயங்கள் நோய்கள் உடன், தனது நான்கு சிறு குழந்தைகளையும் விட்டுவிட்டு அனாதையாக மற்றொரு மருத்துவமனையில்; வாழ்வாக அலகின்றார். இவர்தன் குழந்தைக் காக்க வன்னியில் அங்குர பால் பகைக் கொடுக்கும் நீண்ட கியூவில் நின்ற போது, பாலிகள் அங்கு வாக் கிடக்க கியூடன் நின்ற பசே, அந்த இடத்தில் குண்டு வீழ்ந்த போது ஏற்பட்டதே இந்தக் காயம். அதில் தம் குழந்தைகளுக்காக அங்குர பால் பகைக் கற்றைப் பறவந்து நின்ற, 70 பொதுமக்கள் இறந்து போனார்கள். மக்களாகக் கொல்லவண்ணும் என்ற குறிக் கோளுடன் இதை திட்டமிட்டுச் செய்த பாலிகளை, அந்த வன்னி மக்கள் பாடையில் போவான்கள் என்று துற்றாமல் வறே என்னதான் செய்யமுடியும். இப்படி மக்கள் பாலியை காறி உமிழ் வதில், நியாயங்கள் உண்டு. இவர்கள் மக்களையே பாடையில் அனுப்பியவர்கள் ஆயிற்றே.

Written by பி.இரயாகரன்

Wednesday, 24 June 2009 08:17 - Last Updated Wednesday, 24 June 2009 08:27

இப்படி காறி உமிழ்ந்த அந்த பணை, தன் சக இரத்த உடன் பிறப்புகளை புவியின் அராஜகத்துக்கு பலிகொடுத்தவர். எந்த பயிற்சியுமற்ற தன் உடன் பிறப்புகளை கதறக் கதற தன் கண் முன் இழுத்துச் சென்றதையும், யுத்த முனையில் வீ ரமரணம் என்று கஃறி மஃன்றாம் நாளே புவிகள் உடலகைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து கதையைச் சொல்லி திட்டி அழுகின்றார். அந்தப் பணை குழந்தை பருவமடைந்த 6 நாள்களில் இழுத்துச் சென்றவர்கள், அதன்பின் 3 நாளில் வீ ரமரணமடைய வதைத் தனர். தமிழ் சமஃகம் புவியிடம் சந்தித்த கொடுமகைகள், வார்த்தைகளுக்கு உட்பட்டவையல்ல. இப்படி கண் முன்னால் கண்ட கேட்ட, எத்தனையோ கதைகள். அவகையையோ அவர்களால் சொல்லி மாளாது.

அங்கே இந்த நாசமுற்பாங்கள், மானம் வடிகம் எல்லாவற்றையும் இல்லாதாக கினார்கள் என்றால், இங்கே இந்த மற்ற அறுவாங்கள் அதையே செய்கின்றார்கள் என்று, தம் மனக்குமுறலகைக் கொட்டித் தீ ர்த்தார்.

மக்கள் இப்படித்தான் குமுறி வடிக்கின்றனர். இப்படித்தான் போராட்கின்றனர். தமது ஆயுதமாக சொற்கள். இதன் மஃலம் இந்த மனித அவலத்துக்கு காரணமான அனாவரையும் திட்டித் தீ ர்க்கும், உச்சத்தில் வன்னி மக்கள் உள்ளனர். தமக்கு நடந்த நடக்கின்ற கொடுமகைகளை, கொடஃரங்களைச் சொல்லி காறி உமிழ்கின்றனர். புவிகள் இனி அந்த மக்களை நெருங்கவே முடியாத அளவுக்கு, பாரிய கொடுமகைகளை அவர்களுக்கு செய்திருக்கின்றனர். ஆண், பணை பால் வறோபாடு கடந்த எல்லகைக்குள், புவிகள் அந்த மக்களை இழிவாகவும் மலிவாகவும் நடத்தினர்.

அந்த மக்களுக்கு எதிராக தஃசணம் புவியின் மொழியாகியது. இப்படி தஃசணம், மக்களுக்கு எதிரான, வன்முறை கொண்ட மொழியாகப் பட்டது இதுவல்ல முதன்முறை. பணைகளை அவர்களின் உறுப்பு சார்ந்து இழிவு செய்யும் தஃசண மொழியால், ஆண் புவிகள் இதை தம் துப்பாக்கி முனையில் திட்டித் தீ ர்த்து அடக்கினர். இனத்தினதும்;;, பண்ணினதும் மானம் வடிகம் அனதைத்தையும் இழக்க வதைத் தனர்.

Written by பி.இரயாகரன்

Wednesday, 24 June 2009 08:17 - Last Updated Wednesday, 24 June 2009 08:27

உள்ளே சாராய வியாபாரம் கொடிகட்டிப் பறக்கின்றது. 900 ரூபாவிற்கு வளியில் வாங்கும் சாராயம், உள்ளே 1500 ரூபா. உள்ளே கட்டிடுறவா சங்கங்கள் மூதல் பலவிதமான கடைகள், விலையோ அதிகம். பொருளை வாங்க எவரிடமும் பணமில்லை. உழைப்பில்லை, வருமானமில்லை. உள்ளே பணப்புழக்கம் கொண்டதோர் பாடா கொட்டாட்டம். அனைத்தையும் விலை பசே வாங்குகின்றனர். புலிகளின் வங்கி ஒன்றை உடனே அடக்கி அதில் பணத்தையும் நகையையும் அள்ளியும் பல ஒன்று, பணத்துடன் உள்ளே அலகைகின்றது.

நோய் கடும்பையாகி வலுவியா பொது மருத்துவமனைக்கு சென்றால், மனிதத்தன்மையற்ற வகையில் தான், அங்கு மருத்தவ ஊழியர்கள் இந்த மக்களை நடத்துகின்றனர். நாய்களாக, பசைகளாக, அகதிகளை நடத்துகின்றனர். இந்த அகதிகளிடம் கட்டி, பணத்தைக் கறக்க முனையும் வதைத்தியர் உலகம். பணப் பிசாசுகளே, எங்கும் அலகைகின்றனர்.

வதைத்திய கலாநிதிகளோ அகதிகளை, வளியில் தம் தனியார் மருத்துவமனைக்கு பணத்துடன் வரும்படி நச்சு சரிக் கின்றனர். பணம் இல்லாதவர்களை, அரையும் குறையுமாக மருத்துவம் பார்த்து, அவர்களை வருத்தியே கொல்லுகின்றனர். ஒரு சில மனிதாபிமான மருத்துவர்கள் சயெலகை கட்டி, இந்த பணப் பசைகள் செல்லாக் காசாக் குகின்றனர். இப்படி எங்கும் எதிலும் மனித அடிப்படையை தகர்த்து விடுகின்ற, காட்டுமிராண்டித்தனங்கள்.

இப்படி பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் மலோன ஈவிரக்கமற்ற தண்டனைகள். நாலு வலேக்குள் வதைத்து விலை பசேப்படும் மக்கள் கட்டிடம். எத்தனை துயரங்கள், துன்பங்கள். இவ்வை எல்லாம் எதற்கு? இனி இந்த மக்கள் வாழ்ந்த பிரதேசத்துக்கு என்ன நடக்கப் போகின்றது!?

